

מתוך דבריו של יו"ר הנהלת הפרויקט להנצחת תרומתם של ניצולי השואה למדינת ישראל, מר משה זנבר

18 בינואר 2005

שלום לכולם,

אני רוצה לדבר על השוני בין מה שקרה לך לבין מה שיזמת לעשות.

אני ניצול שואה, הייתי בדאכאו, זה קרה לי. לא התנדבתי להיות שם... גררו אותי לשם. מאידך, נפצעתי בקרבות לטרון... אני התנדבתי להיות שם... יש הבדל ענק.

הלקח שלנו... ממה שקרה לנו בשואה... הייתי מסכם אותו כך:

כל אחד מאתנו ראה דברים קשים, אם בגטאות, אם ביערות ואם במחנות. אך את ממדי האסון הבנו רק מאוחר יותר. כשהתבררו לנו ממדי האסון נשאלה השאלה: 'כיצד נמנע זאת מלקרות בעתיד שוב?' אנחנו חשבנו שאנחנו צריכים לדאוג לעצמנו, העולם לא ידאג לנו. אנחנו צריכים לעשות הכל על מנת להקים בית לאומי לעם היהודי. והמשימה הוטלה עלינו, הניצולים הצעירים. אנחנו כבר ידענו מה זה מוות. ובידיעת הדבר הזה התנדבנו לבוא ולהיאבק על הקמת המדינה. **זה לא קרה לנו... יזמנו את זה.**

למעלה ממחצית הכוח הלוחם במלחמת העצמאות היו ניצולי שואה. מספר הנופלים היה דומה. קרוב לשישים אחוז. היתה גם כמובן התרומה לביסוס מדינת ישראל. בהתיישבות, בקיבוצים, במושבים, בערים ובכל תחומי החיים. אני שמח שנציגי הדור השני בעמותה, כמו האלוף פרקש –אבי ופרופסור חנה יבלונקה לוקחים מאתנו, הניצולים, את הלפיד ואת המשימה להנחיל את הנושא הזה של תרומת הניצולים למדינת ישראל.

תודה